

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK

JMÉNEM REPUBLIKY

Městský soud v Praze rozhodl v senátě složeném z předsedkyně JUDr. Ludmily Sandnerové a soudců JUDr. Jana Ryby a Mgr. Milana Taubera v právní věci **žalobkyně: J. K.**, bytem B. 288, okres J. n. N., zast. Mgr. Viktorem Klímou, advokátem se sídlem v Praze 1, Melantrichova 477/20, proti **žalovanému: Magistrát hlavního města Prahy** se sídlem v Praze 1, Mariánské nám. 2, za účasti osoby na řízení zúčastněné: E. T., bytem Ž. 33, P. 10, zast. J. T., bytem Ž. 33, P. 10, o žalobě proti rozhodnutí žalovaného ze dne 25.3.2013, sp. zn.: S-MHMP 103116/2013/OST/Pe/Lš,

t a k t o :

- I. Žaloba se zamítá.
- II. Žádný z účastníků nemá právo na náhradu nákladů řízení.
- III. Osoba na řízení zúčastněná nemá právo na náhradu nákladů řízení.

O d ů v o d n ě n í :

Žalobou podanou u Městského soudu v Praze dne 18.6.2013 se žalobkyně domáhala zrušení rozhodnutí stavebního odboru Magistrátu hlavního města Prahy (dále jen „žalovaný“ nebo „odvolací orgán“) blíže označeného v záhlaví tohoto rozsudku, kterým žalovaný zamítl odvolání žalobkyně a potvrdil rozhodnutí odboru výstavby Úřadu městské části Praha 22 (dále jen „stavební úřad“) č. j. P22 5019/2012 OV07 ze dne 4.12.2012, jímž bylo k žádosti stavebníků, ve spojeném územním a stavebním řízení

A) podle ust. § 79 zákona č. 183/2006 Sb., o územním plánování a stavebním řádu, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „stavební zákon“) a ust. § 9 vyhl. č. 503/2006 Sb., o podrobnější úpravě územního řízení, veřejnoprávní smlouvy a územního opatření, vydáno rozhodnutí o umístění stavby „*přístavba stávajícího rodinného domu č. p. 33, včetně domovních rozvodů technické infrastruktury (elektro, voda, srážková a splašková kanalizace), akumulční nádrže srážkových vod a vsakovacího řízení na pozemcích parc. č. 44/1 a 45/1. v k. ú. P. při ul. Ž., Praha – P.*“,

B) podle ust. § 115 stavebního zákona a § 5 a § 6 vyhl. č. 526/2006, kterou se provádějí některá ustanovení stavebního zákona ve věcech stavebního řádu, vydáno stavební povolení pro stavbu „*přístavba stávajícího rodinného domu č. p. 33, včetně domovních rozvodů technické infrastruktury*

(elektro, voda, srážková a splašková kanalizace), akumulční nádrže srážkových vod a vsakovacího řízení na pozemcích parc. č. 44/1 a 45/1. v k. ú. P. při ul. Ž., Praha – P.“ (dále jen „stavba“), C) bylo rozhodnuto o námitkách J. K. tak, že jí uplatněné námitky ze dne 22.11.2012 se zamítají.

V podané žalobě nejprve žalobkyně konstatovala, že je vlastníkem parcel č. p. 44/2 a č. p. 45/2, okres Praha, katastrální území P. a stručně popsala průběh spojeného územního a stavebního řízení zahájeného na základě žádosti stavebníků tj. paní E. T., roz. K. (nyní osoby na řízení zúčastněné) a E. K.

Žalobkyně tvrdí, že napadená rozhodnutí jsou nezákonná, v jejich důsledku byla dotčena na svých právech a majetku. Své námitky vyjádřila v následujících žalobních bodech:

V prvním žalobním bodu namítá žalobkyně, že v místě, kde má být dle napadeného rozhodnutí umístěna předmětná stavba, byla již dokončena stavba sportovního a skladového objektu (na kterou bylo vydáno v r. 1977 stavební povolení), neboť byly postaveny obvodové zdi, byla zastřešena a cca 10 let užívána k účelu, k němuž byla určena. Dle žalobkyně není možné povolit stavbu v místě, kde je již zrealizovaná jiná stavba. Žalobkyně v této souvislosti poukazuje na rozhodnutí Vrchního soudu v Praze ze dne 31.5.1995, sp.zn. 3 Cz 57/92, dle něhož „*Stavba jako věc ve smyslu práva zpravidla vzniká v okamžiku, kdy je již jednoznačným a nezaměnitelným způsobem patrné alespoň dispoziční řešení prvního nadzemního podlaží. Pouze do doby časově i kvalitativně tomuto okamžiku předcházející, lze hovořit o originálním způsobu nabytí vlastnictví ke stavbě vytvoření věci.*“

Ve druhém žalobním bodu namítá žalobkyně, že jí není zřejmé, na základě čeho rozhodl správní orgán o odstranění stavby povolené v r. 1977, což žalobkyně dává do souvislosti s tím, že správní orgán v rozhodnutí uvedl, že „*Před provedením plánované přístavby bude odstraněna část stavby rodinného domu a zbytky původního sportovního a skladového objektu (základy).*“

Ve třetím žalobním bodu namítá žalobkyně, že byl porušen čl. 8 odst. 4 vyhl. č. 26/1999 Sb. hl. m. Prahy, o obecných technických požadavcích na výstavbu v hl. městě Praze, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „vyhláška OTPP“), týkající se vzájemných odstupů staveb, neboť v daném případě bylo vydáno rozhodnutí o výjimce pouze ve vztahu k provedení okna z obytné místnosti ve stěně stávajícího rodinného domu č. p. 33, která je ve vzdálenosti cca 0,7 m od hranice s pozemkem parc. č. 46 v k. ú. P.. Uvedená výjimka z čl. 8 odst. 4 vyhlášky OTPP však dle žalobkyně nebyla vydána pro samotnou přístavbu, jenž je hlavním předmětem stavebního povolení.

Ve čtvrtém žalobním bodu upozorňuje žalobkyně na časový odstup mezi daty uvedenými na doplněné projektové dokumentaci (datum 8.8.2012) a na zprávě geologického průzkumu (datum 26.9.2012) a namítá, že nelze uvažovat o spolupráci projektanta a geologa v situaci, kdy geologické posouzení má předcházet zpracování projektu, který je na vyhodnocení situace geologem závislý. Dle žalobkyně projektant v době vypracování dokumentace neměl k dispozici dostatečné podklady pro zcela objektivní posouzení situace.

V pátém žalobním bodu vznáší žalobkyně námitky týkající se umístění vsakovacího systému ROON Blok a uvádí, že umístění tohoto systému je ve vzdálenosti 3 m od pozemku žalobkyně. Geologický průzkum byl sice prováděn dle normy ČSN 759010, nebyla však zjištěna výška podzemní vody, což znamená, že nebyl naplněn odst. 6 této normy, když z technické zprávy vyplývá, že dno zasakovacího systému bude usazeno do hloubky 160 cm. V geologickém průzkumu nebylo přihlédnuto ani ke skutečnosti, že v místě umístění zasakovacího systému dojde k ovlivnění soudržnosti a propustnosti zeminy odstraněním stávající stavby a následným zásypem výkopu. Dle žalobkyně při likvidaci dešťových vod za pomoci zasakovacího systému dojde k podmáčení

pozemků žalobkyně a tím i k významnému zásahu do jejího vlastnického práva. Žalobkyně má za to, že geologický průzkum není pro objektivní rozhodnutí o umístění zasakovacího systému a jeho vlivu na okolní pozemky proveden dostatečně, přičemž projektant vycházel z nepřesných údajů, což ovlivnilo jeho závěry. Nedostatečným se jeví žalobkyni závěr žalovaného, že stavby musí být napojeny na veřejnou dešťovou nebo jednotnou kanalizaci, pokud nelze dešťové vody likvidovat jinak, tj. přednostně vsakem, popř. akumulací nebo odvedením do vodního toku.

Za alibistické považuje žalobkyně úvahu žalovaného, že „*ČSN nejsou závazné, vyhláška OTTP na výše uvedenou normu neodkazuje a projektant je odpovědný za správnost, celistvost, úplnost a bezpečnost stavby podle jím zpracované projektové dokumentace a proveditelnost stavby podle této projektové dokumentace, jakož i technickou a ekonomickou úroveň technologického zařízení, včetně vlivu na životní prostředí.*“ Žalobkyně naopak má za to, že správní orgán je odpovědný za správnost jím vydaného rozhodnutí a je na něm, aby zajistil předložení všech podkladů tak, aby zamezil případnému vzniku škody třetím osobám.

V šestém žalobním bodu namítá žalobkyně absenci termínů pro odstraňování základů sportovního a skladového objektu v projektové dokumentaci, neboť neobsahuje žádný termín, kdy budou práce zahájeny, popř. dokončeny, takže žalobkyně nemá možnost se těmto demoličním pracem přizpůsobit.

V sedmém žalobním bodu namítá žalobkyně, že stanovisko odboru životního prostředí ze dne 9.6.2011 bylo vydáno na základě neúplné dokumentace, neboť neobsahovala zprávu o geologickém průzkumu pro vsakování srážkových vod, která byla zpracována až dne 26.9.2012. Obdobně mělo být dle žalobkyně postupováno i při posouzení stanoviska požárně bezpečnostního řešení, když kladné závazné stanovisko dotčeného orgánu je datováno dnem 16.8.2011.

V osmém žalobním bodu tvrdí žalobkyně, že v daném případě byla překročena plocha zastavěná nadzemními stavbami na předmětném pozemku, neboť nesouhlasí s tím, že zastavěná plocha nadzemními stavbami je 29,8 %, když tato nezahrnuje oplocení. Žalobkyně tvrdí, že z příložené mapy katastrální mapy je zřejmé, že zastavěná plocha pozemku, která bude navíc rozšířena o přístavbu, se pohybuje v rozmezí mezi 40% a 60%.

V devátém žalobním bodu namítá žalobkyně jednak, že u nedokončené stavby stavby sportovního a skladového areálu nebylo vedeno řízení o odstranění stavby a jednak, že v první fázi řízení byly doručovány písemnosti účastníkům pouze veřejnou vyhláškou, nikoliv adresně.

V písemném vyjádření k žalobě navrhl žalovaný zamítnutí žaloby a k meritu věci uvedl, že rozhodnutím ze dne 24.5.2011 č. j. P 222891/2011OV07 stavební úřad povolil výjimku z čl. 8 odst. 4 vyhlášky OTTP spočívající v provedení okna obytné místnosti ve stěně orientované ke společné hranici s pozemkem parc. č. 46 v k. ú. P., přičemž stávající rodinný dům je ve vzdálenosti 0,7 m od této společné hranice. Pozemek parc. č. 46 v k. ú. P. není ve vlastnictví žalobkyně, a proto žalobkyně nemůže být tímto rozhodnutím o výjimce dotčena na svých právech.

Stavebníci podáním ze dne 8.6.2011 oznámili stavebnímu úřadu odstranění části stavby rodinného domu č. p. 33 na pozemku parc. č. 44/1 v k. ú. P., přičemž součástí ohlášení byla dokumentace bouracích prací zpracovaná dne 14.4.2011 Ing. J. J., autorizovaným inženýrem pro pozemní stavby. Stavební úřad vyslovil souhlas s odstraněním sdělením ze dne 27. 6. 2011. V případě ohlášení se řízení nevede, a proto žalobkyně nemohla být účastníkem „řízení“ a tedy jí nemohlo být adresně doručováno. Odstranění nedokončené stavby sportovního a skladového objektu nebylo předmětem žalobou napadeného rozhodnutí a podáním ze dne 30.5.2011 stavebník oznámil ukončení výstavby sportovního a skladového objektu.

Oznámení o nařízení veřejného jednání bylo známým účastníkům řízení a dotčeným orgánům doručeno, konkrétně žalobkyni do vlastních rukou dne 29.6.2011. Žalobkyni bylo

doručeno opatření stavebního úřadu ze dne 15.8.2011, kterým stavební úřad vyzval stavebníky k doplnění žádosti o požadované doklady; současně s výzvou k odstranění nedostatků stavební úřad řízení přerušil, což učinil jednou písemností a tato byla žalobkyni doručena do vlastních rukou dne 25.8.2011.

Opravné usnesení ze dne 29.11.2012, kterým stavební úřad dle § 156 odst. 1 správního řádu opravil vadu v opatření ze dne 29.10.2012 č. j. P224417/2012 OV 07 bylo žalobkyni doručeno tzv. fikcí. Opravné usnesení bylo připraveno na poštovním úřadě k vyzvednutí od 3.12.2012 do 13.12.2012. Dne 14.12.2012 byla písemnost vrácena stavebnímu úřadu zpět jako nevyzvednutá, usnesení bylo v souladu s uvedeným ustanovením pouze poznamenáno do spisu a stavební úřad jej nad rámec povinností oznámil i účastníkům řízení. Oprava vady spočívala v upřesnění neúplného údaje uvedeného v opatření ze dne 29.10.2012 č. j. P224417/2012OV07, kterým stavební úřad oznamoval pokračování řízení po doplnění dokladů rozhodnutí stavebníky. V opatření stavební úřad uvedl, že poklady rozhodnutí byly předloženy dne 12.9.2012. Vzhledem k tomu, že dne 26.10.2012 byly podklady rozhodnutí doplněny o geologický průzkum pro vsakování srážkových vod a o výkres č. 20 situace-napojení sítí, byla do předmětného opatření vložena slova „doplněním ze dne 26.10.2012“, jež upřesňují, že podklady rozhodnutí byly nejenom dne 12.9.2012 předloženy, ale i později doplněny a to dne 26.10.2012. Geologický průzkum pro vsakování srážkových vod a výkres č. 20 byl založen do doplněné a upravené projektové dokumentace dne 12.9.2012. O doplnění podkladů rozhodnutí dne 26.10.2012 svědčí jednak datum vypracování geologického průzkumu (26.9.2012), tj. poté, co stavebníci dne 12.9.2012 předložili doplněnou a opravenou projektovou dokumentaci a jednak písemnost č. 38 zaevidovaná dne 26.10.2012 pod čárovým kódem označeným MC22P0021367. Ze záznamu o nahlížení do spisu dne 14.11.2012 nevyplývá, že by spis nebyl doplněn o výše uvedené podklady rozhodnutí.

K jednotlivým námitkám žalovaný uvedl:

K námitkám v prvním žalobním bodu, v němž žalobkyně namítá, že stavba je umístěna v místě, v němž byla již realizována stavba sportovního a skladového objektu, že žalovaný se s námitkou vypořádal na str. 3 a 4 napadeného rozhodnutí. Předmětná stavba nebyla nikdy kolaudována a v době vedení řízení byla realizována pouze jedna zeď; tato stavba nebyla umístěna na pozemku žalobkyně a nebyla jejím vlastnictvím. Povolena přístavba se rovněž nenachází na pozemcích žalobkyně. Přístavba je navrhována v místě, kde žalobkyně nemůže realizovat žádnou stavbu, protože se jedná o úzký pozemek sloužící pro přístup a příjezd k pozemku parc. č. 54/2 v k. ú. P.. Práva žalobkyně odstraněním stavby sportovního a skladového objektu nejsou nijak dotčena. V době vedení předmětného řízení se žádná jiná stavba, tak jak tvrdí žalobkyně, na předmětných pozemcích nenacházela. V době vedení spojeného územního a stavebního řízení byla na pozemcích parc. č. 44/1 a parc. č. 45/1 v k. ú. P. umístěna pouze stavba rodinného domu č. p. 33 a to na pozemku parc. č. 44/1 v k. ú. P..

Argumentace žalobkyně rozsudkem Vrchního soudu v Praze ze dne 31.5.1995, sp. zn. 3Cz 57/92 se týká stavby jakožto věci ve smyslu soukromoprávní, nikoliv stavby ve smyslu stavebního zákona; k užívání stavba sportovního a skladového objektu se vyžaduje kolaudace, avšak v daném případě kolaudační rozhodnutí nikdy nebylo vydáno, a proto se na takovou stavbu hledí jako na stavbu rozestavěnou. Stavebník podáním ze dne 30.5.2011 oznámil stavebnímu úřadu, že upustil od záměru dokončit předmětnou stavbu, k čemuž při vydání stavebního povolení na přístavbu k rodinnému domu č. p. 33 v k. ú. P. stavební úřad přihlédl. Žalovaný dodal, že ke dni podání vyjádření k žalobě je stavba sportovního a skladového objektu již zcela odstraněna.

Ke druhému žalobnímu bodu uvedl žalovaný, že odstraňovaná je pouze část stavby rodinného domu, v místě navrhované přístavby při realizaci přístavby budou některé konstrukce původní stavby odstraněny a nahrazeny, takže tyto práce mají charakter stavebních úprav a jejich odstranění nevyžaduje rozhodnutí.

K námitkám ve třetím žalobním bodu uvedl žalovaný, že rozhodnutí o výjimce nebylo předmětem přezkumu. Přístavba navazuje na stávající severozápadní obvodovou zeď rodinného domu. Odstupová vzdálenost od hranice sousedních pozemků parc. č. 46 a parc. č. 49 v k. ú. P., které navíc nejsou ve vlastnictví žalobkyně, se nemění. Povolená přístavba nevyžadovala žádnou výjimku z čl. 8 vyhlášky OTTP. Odstupovou vzdálenost v daném případě bylo třeba posoudit pouze ve vztahu k rodinnému domu č. p. 34 v k. ú. P.. Pozemky žalobkyně jsou nezastavěné a pozemek parc. č. 44/2 v k. ú. P. je dokonce nezastavitelný.

K námitce ve čtvrtém žalobním bodu uvedl žalovaný, že se námitkou zabýval v napadeném rozhodnutí a dále dodal, že zpracování projektové dokumentace je vybranou činností, kterou mohou vykonávat pouze oprávněné osoby. V daném případě byl zpracován geologický průzkum a byl stanoven koeficient vsaku, ze kterého projektant vycházel. Projektant použil ve výpočtu retenčního objemu vsakovacího zařízení veličiny stanovené geologickým průzkumem.

K námitkám obsaženým v pátém žalobním bodu uvedl žalovaný, že vsakovací řízení bylo umístěno rozhodnutím stavebního úřadu ze dne 4.12.2012, č. j. P22 5019/2012 ve spojení s rozhodnutím žalovaného ze dne 25.3.2013 č. j. S-MHMP 103116/2013/OST/Pe/Lš.

Za správnost, celistvost a bezpečnost stavby podle zpracované projektové dokumentace odpovídá projektant, který v daném případě postupoval dle ČSN 75 9010. Svislou vzdálenost mezi dnem nádrže a hladinou spodní vody uvádí norma jako doporučenou („měla by být“). Vyhláška OTTP na výše uvedenou normu neodkazuje. K prokázání plnění článku 11 odst. 7 OTTP (Stavby musí být napojeny na veřejnou dešťovou nebo jednotnou kanalizaci, pokud nelze dešťové vody likvidovat jinak, tj. přednostně vsakem, pokud to hydrogeologické poměry, velikost pozemku a jeho výhledové využití prokazatelně celoročně umožní, popř. akumulací nebo odvedením do vodního toku) je navržené řešení v doplněné projektové dokumentaci dostačující. Projektant postupoval v souladu s uvedenou normou a vycházel z geologického průzkumu. Geologický průzkum byl zpracován rovněž dle normy ČSN 759010 Ing. J. S., osobou odborně způsobilou v inženýrské geologii.

Stavební úřad předloženou projektovou dokumentaci přezkoumává z hledisek uvedených v § 101 stavebního zákona, zejména, zda je úplná a zda jsou v odpovídající míře řešeny obecné požadavky na výstavbu (vyhláška OTTP). Z těchto hledisek byla předložená projektová dokumentace dostatečná. Z hledisek úrovně odborného řešení, které projektant pro její zpracování použil, stavební úřad projektovou dokumentaci neposuzuje. Vyžadovat doplnění nad rámec stanovený zákonem nelze. Takové jednání by bylo vnímáno jako znevýhodňování stavebníka. V daném případě byl zpracován geologický průzkum a byl stanoven koeficient vsaku, ze kterého projektant vycházel.

Žalovaný doplnil, že pokud by při realizaci stavby bylo zjištěno, že přírodní poměry v místě, kde má být vsakovací zařízení umístěno, se z hlediska vsaku liší od předpokládaných poměrů, stavebník může požádat o změnu stavby před jejím dokončením a navrhnout likvidaci dešťových vod jinak.

V daném případě z citace Zprávy o výsledku geologického průzkumu pro vsakování srážkových vod z přístavby předmětného rodinného domu ze dne 26.9.2012, na kterou odkazuje žalobkyně, vyplývá, že likvidace srážkových vod vsakem je v zeminách třídy V-horniny dosti slabě propustné - podmíněčně možná za předpokladu dodržení bezpečného odstupu sousedních staveb. Vyhláška OTTP ani jiný obecně závazný předpis nestanovuje vzdálenost vsakovacího zařízení od hranice pozemku. ČSN 759010 řeší pouze vzdálenost bodů od tohoto zařízení v závislosti na hloubce založení budovy. Žalovanému je z úřední činnosti známo, že na pozemcích žalobkyně se žádná stavba nenachází, tedy umístněním a realizací navrhovaného vsakovacího zařízení proto k podmačení sousedních staveb dojít nemůže.

Z textové části projektové dokumentace vyplývá, že minimální vzdálenost vsakovacího zařízení od sousedních pozemků je dodržena. Ze souhrnné technické zprávy, která řeší návrh likvidace dešťových vod, vyplývá, že dešťové vody z přístavby jsou nejprve svedeny do nádrže o

objemu 3 m³ s přepadem do vsakovacího zařízení o objemu 6 m³ s tím, že výpočet byl proveden pro úhrn srážek s dobou trvání až 72 hodin a byla použita nejméně příznivá hodnota. Návrh řešení likvidace dešťových vod lze proto považovat za dostatečný.

Dále žalovaný uvedl, že v souvislosti s obavou z narušení odtokových poměrů poukazuje na skutečnost, že nejvyšší výšková úroveň pozemků parc. č. 44/1, 45/1 a 44/2 v k. ú. P. je při oplocení na společné hranici pozemků parc. č. 44/1 a 45/1 v k. ú. P. na straně jedné (stavebníci) a 44/2 v k. ú. P. na straně druhé (žalobkyně). Pozemek žalobkyně parc. č. 44/2 v k. ú. P. je mírně svahován od společné hranice směrem k pozemku parc. č. 40 v k. ú. P. a pozemky stavebníků jsou mírně svahovány směrem k pozemkům parc. č. 47 a 49 v k. ú. P.. Žalobkyně přitom vůbec nedokládá, z jakých důvodů by mohlo dojít k podmáčení jejich pozemků odstraněním základů stavby sportovního a skladového objektu. Pokud k podmáčení pozemků nedocházelo před realizací této stavby (před rokem 1997), je nedůvodné tvrdit, že po jejich odstranění se tak stane. Pokud k podmáčení docházelo, nemohla být jeho příčinou odstraňovaná stavba. Z doložené fotodokumentace je zřejmé, že sportovní a skladovací objekt je již odstraněn a lze usuzovat, že jeho základy pravděpodobně nebyly provedeny dle ověřené projektové dokumentace až do hloubky 1 m. Obava žalobkyně, že odstranění stavby tohoto objektu ovlivní soudružnost a propustnost zeminy v okolí a tím i zásak dešťových vod, je pouhou ničím nedoloženou domněnkou. Ze strany žalovaného se nejedná o alibistické tvrzení, nýbrž konstatování skutečnosti. Správnost vydaného rozhodnutí spočívá právě v tom, že předmětné rozhodnutí je v souladu s vyhláškou OTTP.

K šesté žalobní námitce uvedl žalovaný, že podle popisu v části projektové dokumentace „Zásady organizace výstavby“ budou práce na odstraňování základů a zasypání výkopu po jejich odstranění zeminou z výkopu základů přístavby probíhat ve vzájemné koordinaci; nezůstane na pozemku stavebníka nezajištěná jáma.

K sedmé žalobní námitce uvedl žalovaný, že odbor životního prostředí jako dotčený orgán vydal vyjádření a závazná stanoviska dne 9. 6. 2011, a to z hlediska nakládání s odpady, z hlediska ochrany ovzduší a z hlediska ochrany přírody a krajiny. Nová stanoviska mohou dotčené orgány v téže věci vydávat pouze na základě nově zjištěných a doložených skutečností, které nemohly být uplatněny dříve a kterými se podstatně změnily podmínky, za kterých bylo původní stanovisko vydáno. Doplněním projektové dokumentace nedošlo ke změně, která by vyžadovala vydání nového stanoviska. Likvidace dešťových vod byla řešena v souladu s čl. 11 odst. 7 vyhlášky OTTP vsakem na vlastním pozemku pomocí vsakovacího zařízení. Doplnění projektové dokumentace se týká pouze upřesnění návrhu a dimenze tohoto zařízení.

K osmé žalobní námitce žalovaný uvedl, že zastavěná plocha je v průvodní zprávě projektové dokumentace vypočtena a činí 29,8 %. Sportovní a skladový objekt do této plochy započítán není, vzhledem k tomu, že měl být a již je celý odstraněn.

Městský soud v Praze přezkoumal žalobou napadené rozhodnutí v rozsahu uplatněných žalobních bodů, kterými je vázán (§ 75 odst. 2 věta první s. ř. s.), a vycházel přitom ze skutkového i právního stavu, který tu byl v době rozhodování správního orgánu (§ 75 odst. 1 s. ř. s.).

Soud o věci samé rozhodl bez nařízení jednání, neboť žalobce ve stanovené lhůtě dvou týdnů svůj nesouhlas s takovým projednáním věci nevyjádřil (§ 51 s. ř. s.) a žalovaný v přípise ze dne 29. 7. 2013 výslovně souhlasil s projednáním věci bez nařízení jednání.

Městský soud v Praze po posouzení věc neshledal námitky vznesené žalobkyní důvodnými, a to z následujících důvodů:

Nejprve se soud zabýval námitkami žalobkyně obsaženými *v prvním, druhém a šestém žalobním bodu*, jež se týkají odstraňování sportovního skladového objektu, který se nacházel na pozemcích, na nichž má být postavena dotčená přístavba.

Je třeba předně poukázat na skutečnost vyplývající ze spisového materiálu, a sice, že stavba sportovního skladového objektu byla stavbou stavebníka, který jediný mohl být dotčen na svých právech a to jak odstraněním tohoto objektu, tak i umístěním předmětné přístavby na stejném pozemku stavebníka

Žalobkyně by měla aktivní žalobní legitimaci podle § 65 s.ř.s. v otázce odstraňování původní stavby pouze v případě, že by odstraněním a postupy souvisejícími s odstraňováním byla nějakým způsobem dotčena její subjektivní práva, popříp. pokud by byla dotčena její právní sféra (k tomu viz rozsudek Nejvyššího správního soudu, sp. zn. 6 A 25/2002, 906/2006 Sb. NSS). Soud je toho názoru, že odstranění původní stavby sportovního skladového objektu však nikterak nezasahuje do subjektivních práv žalobkyně, a proto jí k námitkám pod prvním, druhým a šestým žalobním bodem nesvědčí aktivní žalobní legitimace.

Pro úplnost soud dodává, že žalobkyní odkazované rozhodnutí Vrchního soudu v Praze z 31. 5. 1995, sp. zn. 3 Cz 57/92 nelze vztáhnout k dané věci, neboť se zabývalo stavbou jako věcí z pohledu soukromého práva, a to konkrétně ve vztahu k nabývání vlastnictví. Z pohledu veřejného práva je třeba zkoumat zcela jiné aspekty. Pro daný případ je především třeba vzít ve zřetel, že předmětná stavba nikdy nebyla zkolaudována a v průběhu stavebního řízení byla již de facto odstraněna.

Soud dále shledává vhodným poukázat na ust. § 128 odst. 1 stavebního zákona, z něhož vyplývá, že odstranění stavby, která vyžadovala stavební povolení nebo ohlášení, je její vlastník povinen ohlásit stavebnímu úřadu. Pokud stavební úřad vlastníkovu stavby do 30 dnů nesdělí, že k odstranění stavby je třeba povolení, stavbu lze odstranit; v takovém případě se jedná o tzv. fikci souhlasu a stavbu lze odstranit. V daném případě se jedná o nedokončenou, dosud nezkolaudovanou stavbu, k níž stavebník stavebnímu úřadu připsal ze dne 30. 5. 2011 sdělil, že již rozestavěnou stavbu nebude dokončovat a podáním doručeným stavebnímu úřadu dne 8.6.2011 oznámil její odstranění, přičemž součástí ohlášení byla dokumentace bouracích prací zpracovaná dne 14.4.2011 Ing. J. J., autorizovaným inženýrem pro pozemní stavby. Stavební úřad vyslovil souhlas s odstraněním sdělením ze dne 27. 6. 2011. Z obsahu napadeného rozhodnutí pak vyplývá, že žádné odstranění stavby nebylo předmětem žalobou napadeného rozhodnutí.

V návaznosti na výše uvedené se soud dále zabýval námitkou uvedenou pod *devátým žalobním bodem*, která se týkala doručování v rámci řízení o odstranění stavby. V daném případě po oznámení nedokončení stavby stavebníky nebylo vedeno žádné řízení, jehož předmětem by bylo odstranění stavby. Žalobkyně tak nemohla být účastníkem žádného takového řízení, a proto jí z tohoto důvodu nemohlo být žádné oznámení týkající se odstraňování stavby adresně doručováno.

Ve třetím a osmém žalobním bodu žalobkyně namítá rozpor s pravidly zastavitelnosti pozemku.

Konkrétně ve třetím bodě namítá odstupovou vzdálenost a v osmém bodě celkovou zastavěnost.

Pokud jde o odstupovou vzdálenost, soud neshledal, že by v daném případě byl ve vztahu k žalobkyni porušen čl. 8 vyhlášky OTPP ani že by bylo třeba ve vztahu k právům žalobkyně výjimky z čl. 8 vyhlášky OTPP. Předmětná přístavba nijak nezměnila vzdálenost od hranic sousedních pozemků. Přístavba rozšiřuje stávající rodinný dům podél severozápadní zdi. Kolmá vzdálenost domu i s přístavbou od rodinného domu na parc. č. 46 v k. ú. P. je neměnná. Totéž platí pro parc. č. 49 v k. ú. P.. Navíc soud připomíná, že tyto sousední pozemky parc. č. 46 a 49 vůbec

nejdou ve vlastnictví žalobkyně. Pozemky žalobkyně parc. č. 45/2 a 44/2 vůbec nejsou zastavěné, a proto ve vztahu k nim není třeba řešit vzdálenost mezi stavbami.

Soud po prostudování katastrální mapy a projektové dokumentace přístavby souhlasí s žalovaným, že v daném případě bylo třeba odstupovou vzdálenost posoudit pouze ve vztahu k rodinnému domu, který se nachází na parc. č. 32 v k. ú. P. a který taktéž není ve vlastnictví žalobkyně. Lze dodat, že žalobkyně se nemůže dovolávat ochrany práv jiných osob, resp. může se dovolávat toliko ochrany svých práv.

V osmé žalobní námitce žalobkyně namítá překročení maximální zastavěnosti, soud předně konstatuje, že žalobkyně k prokázání žalobního tvrzení, že zastavěná plocha pozemku stavebníka má činit 40 – 60 % pozemku, poukázala toliko na katastrální mapu, jinak k tomuto tvrzení nepředložila ani nenavrhl žádný důkazní prostředek. Soud z katastrální mapy takový údaj nezjistil.

Čl. 50 odst. 12 písm. a) vyhlášky OTTP stanoví, že plocha zastavěná nadzemními stavbami na pozemku rodinného domu nesmí přesáhnout u rodinných domů, mezi nimiž je volný prostor, dvojdomů a koncových sekcí řadových domů, 30 % plochy pozemku rodinného domu. V daném případě soud zjistil z průvodní zprávy projektové dokumentace, že nový stav zastavěnosti plochy činí 196,7 m² z 661 m² výměry dotčených pozemků, zastavěnost je tedy 29,8 %, což ve svém důsledku znamená, že požadavek obsažený ve výše uvedeném článku vyhlášky OTTP je splněn.

Žalobkyně konkrétně namítá, že do celkové kalkulace nebylo započítáno oplocení. Soud se ztotožňuje s žalovaným, že plocha plotu je zanedbatelná a není třeba ji započítávat, a to i s ohledem na charakter oplocení, kterým je drátěný plot uchycený na kovové sloupky. Soud shledává vhodným uvést, že účelem stanovení maximální zastavěnosti je zajistit, aby rodinné domy nebyly vzhledem k charakteru celkové zástavby nepřiměřeně rozlehlé ve vztahu k pozemkům, na nichž stojí. Existence plotu, který stojí na hranicích pozemků a který nedosahuje větší šířky než 15 cm, nemůže ovlivnit přiměřenost rozlohy rodinného domu ve vztahu k pozemku. S ohledem na uvedené shledává soud logickou úvahu žalovaného, který v napadeném rozhodnutí uvedl, že u stávajícího oplocení v šířce 15 cm nezkoumal plochu zastavěnou oplocením s ohledem na obtížnost zjišťování vlastnictví pozemku pod oplocením.

Pokud jde o sportovní a skladový objekt, vzhledem ke skutečnosti, že tato stavba již byla de facto odstraněna (a v rámci stavebního řízení bylo vycházeno z jejího odstranění), shledal soud úvahu správního orgánu, že se z tohoto důvodu do výpočtu výměry nové stavby započítávat nemůže, správnou.

Soud tedy uzavírá, že v daném případě nebylo zjištěno porušení čl. 50 vyhlášky OTTP. Obě žalobní námitky jsou tudíž nedůvodné.

Ve čtvrtém žalobním bodu žalobkyně odkazuje na časový odstup mezi daty na projektové dokumentaci a na zprávě geologického průzkumu. Podle žalobkyně je více než měsíční rozestup mezi oběma daty příliš velký, aby bylo možné předpokládat, že projektant spolupracoval s geologem, a to především s ohledem na skutečnost, že zpracování projektu je závislé na vyhodnocení situace geologem.

Touto námitkou se podrobně zabýval již stavební úřad, který na str. 10 mimo jiné uvedl, *...V souhrnné technické zprávě je na str. 11 a 12 proveden výpočet vsakovacího zařízení dle ČSN 759010. Jako koeficient vsaku je použit koeficient určený z provedeného hydrogeologického průzkumu, tj. $k_v = 4,71 \times 10^{-6}$ m/s. Z toho vyplývá, že při výpočtu velikosti vsakovacího zařízení vycházel projektant ze zjištěných hodnot geologického průzkumu pro vsakování dešťových vod zpracovaného Ing. J. S. dne 26. 9. 2012. Dle výpočtu je požadovaný objem vsakovacího zařízení 4,56 m³. Navrhovaný objem vsakovacího zařízení RONN Blok je dle předloženého projektu 6,05 m³, čímž je splněn požadavek geologického průzkumu tj. dostatečné naddimenzování vsakovacího zařízení. V závěru výpočtu uvádí projektant, že byly hodnoty upraveny od původního návrhu*

s ohledem na změřenou hodnotu koeficientu vsaku.“ Odvolací orgán doplnil na str. 6 napadeného rozhodnutí, že „Na doplněné projektové dokumentaci je uvedeno datum 8.- 8. 2012 a zpráva geologického průzkumu je opatřena datem 26. 9. 2012. Tato data sice neodpovídají předpokládanému sledu prací, to však neznamená, že projektant s geologem nespolupracoval a nevycházel z jeho zjištění. Výkresy pouze nebyly opatřeny posledním datem změny. To, že projektová dokumentace vychází ze závěrů geologického průzkumu, je zřejmé např. z výpočtu retenčního objemu vsakovacího zařízení, do kterého jsou převzaty veličiny stanovené geologickým průzkumem, potřebné pro výpočet dle ČSN 75 9010.“ Soud se s uvedeným shoduje a dodává, že pouze výsledné datum vydání každého jednotlivého dokumentu může vyvrátit skutečnost, že projektant s geologem spolu nespolupracovali a že projektant nevycházel ze zjištění geologického průzkumu. Takový závěr by byl v rozporu s výše uvedenou částí projektové dokumentace. Naopak o spolupráci a návaznosti projektové dokumentace na geologické vyhodnocení svědčí to, že projektová dokumentace obsahuje výpočet retenčního objemu vsakovacího zařízení, které přebírá veličiny z geologického průzkumu. Geologický průzkum pro vsakování uvádí, že výpočet byl proveden v souladu s normou ČSN 75 9010.

Soud z dokumentů obsažených ve správním spise neshledal žádnou indicii, která by svědčila argumentu žalobkyně, že v době vypracování projektové dokumentace neměl projektant dostatečné podklady pro objektivní posouzení situace.

V pátém žalobním bodu se žalobkyně ohrazuje vůči umístění vsakovacího systému ROON Blok a namítá, že geologický průzkum podle žalobkyně nebyl dostatečný, protože v geologickém průzkumu nebyla zjištěna výška podzemní vody.

Podle čl. 11 odst. 7 vyhlášky OTTP stavby musí být napojeny na veřejnou dešťovou nebo jednotnou kanalizaci, pokud nelze dešťové vody likvidovat jinak, tj. přednostně vsakem, popř. akumulací nebo odvedením do vodního toku. Vyhláška OTTP již dále podmínky ohledně umístění vsakovacího zařízení nespécifikuje a ani nestanoví odkaz na normové hodnoty, které je třeba dodržet.

Soud na tomto místě upozorňuje na rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 28. 5. 2015, č. j. 1 As 162/2014-63, z něhož vyplývá, že pokud právní předpis stanoví požadavek dodržení tzv. normové hodnoty, je třeba za technické normy považovat i takové technické normy, které takovou hodnotu konkrétně stanoví.

V daném případě vyhláška OTTP žádné odkazy na normové hodnoty ohledně vsakování dešťové vody neobsahuje. Použití normy ČSN 759010 na umístění vsakovacího zařízení tedy nebylo právně závazné a pro daný případ je třeba tuto normu považovat za doporučení. Úkolem stavebního úřadu nebylo v daném případě, aby ve smyslu § 111 stavebního zákona posuzoval úroveň odborného řešení projektové dokumentace s ohledem na její soulad s uvedenou technickou normou. Již z tohoto důvodu nemohla být námitka žalobkyně poukazující na rozpor geologického průzkumu s normou ČSN 759010 v odstavci šestém úspěšná.

V této souvislosti soud poukazuje i na ust. § 159 stavebního zákona, dle něhož je za stavební dokumentaci plně odpovědný projektant, konkrétně v odst. 2 tohoto ustanovení stavebního zákona je stanoveno, že „Projektant odpovídá za správnost, celistvost, úplnost a bezpečnost stavby provedené podle jím zpracované projektové dokumentace a proveditelnost stavby podle této dokumentace, jakož i za technickou a ekonomickou úroveň projektu technologického zařízení, včetně vlivů na životní prostředí. Je povinen dbát právních předpisů a obecných požadavků na výstavbu vztahujících se ke konkrétnímu stavebnímu záměru a působit v součinnosti s příslušnými dotčenými orgány. Statické, popřípadě jiné výpočty musí být vypracovány tak, aby byly kontrolovatelné. Není-li projektant způsobilý některou část projektové dokumentace zpracovat sám, je povinen k jejímu zpracování přizvat osobu s oprávněním pro příslušný obor nebo specializaci, která odpovídá za jí zpracovaný návrh. Odpovědnost projektanta za projektovou dokumentaci

stavby jako celku tím není dotčena.“ Je tedy odpovědností projektanta, aby jím vypracovaná projektová dokumentace byla v souladu se všemi právními předpisy.

Stavební úřad mohl v daném případě přezkoumávat pouze soulad s vyhláškou OTTP, která upravuje řešení zasakování srážkových vod na daných pozemcích, což také učinil. Správní orgán shledal, že projektová dokumentace je v souladu s čl. 11 odst. 7 vyhlášky OTTP, neboť dostatečně řeší, jakým způsobem bude proveden odtok dešťové vody. Na str. 10 rozhodnutí poukázal stavební úřad na závěr geologického průzkumu, kde Ing. J. S., osoba odborně způsobilá v inženýrské geologii, uvádí podmínky pro možné zasakování srážkových vod na daných pozemcích. Stavební úřad tyto podmínky shledal splněnými (kapacitní nadimenzování vsakovacího objektu a dodržení bezpečného odstupu od sousedních staveb) a doloženými výpočty, přičemž dospěl k závěru, že provedením retenčního objektu a vsakovacího zařízení nedojde ke znehodnocení jak pozemku, na kterém je umístěno zařízení, tak i sousedních pozemků. Soud následně nezjistil žádný důvod, pro který by byl uvedený závěr v rozporu s podklady obsaženými ve správním spise či právní úpravou. Ani sama žalobkyně konkrétně neuvádí, v čem by měl spočívat rozpor uvedeného řešení právě s čl. 11 odst. 7 vyhlášky OTTP. Lze dodat, že ve zprávě o výsledku geologického průzkumu je závěrem uvedeno, že likvidace srážkových vod vsakem je možná za předpokladu řádného kapacitního nadimenzování vsakovacího objektu a dodržení bezpečného odstupu od sousedních staveb. Na pozemku žalobkyně se však žádná stavba, která by mohla být vsakováním dešťové vody dotčena, nenachází a dostatečné nadimenzování posuzovaného vsakovacího zařízení vyplývá z matematických výpočtů obsažených ve zprávě o geologickém průzkumu pro vsakování srážkových vod z předmětné přístavby rodinného domu.

I když žalobkyně uvádí, že by mohlo dojít k podmáčení jejich pozemků odstraněním základů stavby sportovního a skladového objektu, a to narušením zeminy, což dle ní vede k obavě podmáčení jejich pozemků, soud konstatuje, že žalobkyně své tvrzení uvádí toliko v hypotetické rovině, proto shledává tuto obavu žalobkyně pouhou ničím nedoloženou domněnkou.

K námitce žalobkyně, že správní orgán je odpovědný za správnost jím vydaného rozhodnutí a je na něm, aby zajistil předložení všech podkladů tak, aby zamezil případnému vzniku škody třetím osobám, soud uvádí, že s uvedeným požadavkem nelze než souhlasit, avšak současně je třeba poukázat na skutečnost, že rozsah pravomoci správního orgánu a s ní související odpovědnost správního orgánu je dána právní úpravou, v daném případě jde o právní úpravu obsaženou především ve stavebním zákoně, konkrétně v ust. § 111 a násl., § 132 a násl., popř. v ust. § 152 a násl., kde jsou upraveny povinnosti a odpovědnost osob při přípravě a provádění staveb. Správní orgán nemůže zasahovat do povinností a odpovědnosti osob při přípravě a provádění staveb více, než jak je jeho pravomoc vymezena zákonem.

V daném případě dospěl soud k závěru, že správní orgány posoudily námitky týkající se umístění posuzovaného vsakovacího zařízení správně a jejich úvahy jsou zcela logickými, přičemž nejsou v rozporu s žádným právním předpisem. Námitky žalobkyně uvedené pod pátým žalobním bodem jsou tudíž nedůvodné.

V sedmém žalobním bodu žalobkyně uvádí, že stanovisko odboru životního prostředí ze dne 9. 6. 2011 bylo vydáno na základě neúplné dokumentace, neboť neobsahovalo zprávu o geologickém průzkumu pro vsakování srážkových vod. Stejnou vadou podle žalobkyně trpí i stanovisko požárně bezpečnostního řešení.

Soud odkazuje na § 4 odst. 3 stavebního zákona, podle něhož dotčený orgán je vázán svým předchozím stanoviskem nebo závazným stanoviskem. Z tohoto ustanovení dále vyplývá, že v téže věci mohou navazující stanoviska dotčené orgány uplatnit pouze na základě nově zjištěných a doložených skutečností, které nemohly být uplatněny dříve a kterými se podstatně změnilly podmínky, za kterých bylo původní stanovisko vydáno.

V daném případě se stanovisko odboru životního prostředí ze dne 9. 6. 2011 vztahovalo k nakládání s odpady, k ochraně ovzduší a k ochraně přírody a krajiny. K těmto otázkám podle soudu

výsledky geologického průzkumu nemohly přinést žádné nové skutečnosti ve smyslu § 4 odst. 3 stavebního zákona, jelikož průzkum byl zaměřen především na vsakování dešťové vody. Nebylo tedy třeba přistupovat k vypracování nového stanoviska. Ani původní stanovisko nemuselo zohledňovat otázky týkající se geologického průzkumu, protože nebyly relevantní pro posouzení. Totéž platí pro stanovisko požárně bezpečnostního opatření. Ani pro něj geologický průzkum nepřinesl žádné nové skutečnosti, které by odůvodňovaly vydání nového stanoviska. Z uvedených důvodů neshledal soud uvedené námitky důvodnými.

Na základě shora uvedeného soud dospěl k závěru, že žaloba není důvodná, a proto ji podle § 78 odst. 7 s. ř. s. zamítl.

O nákladech řízení soud rozhodl podle § 60 odst. 1 s. ř. s., podle kterého má účastník, který měl ve věci plný úspěch, právo na náhradu nákladů řízení před soudem, které důvodně vynaložil, proti účastníkovi, který ve věci úspěch neměl. Ve věci měl plný úspěch žalovaný, avšak žalovanému v řízení žádné náklady nad rámec jeho běžných činností nevznikly. Soud proto rozhodl, že žádný z účastníků nemá právo na náhradu nákladů tohoto řízení.

Osoba na řízení zúčastněná nemá právo na náhradu nákladů řízení, neboť jí soud neuložil povinnost v souvislosti s jejímž splněním by jí náklady vznikly (§ 60 odst. 5 s.ř.s.).

P o u ě n í : Proti tomuto rozhodnutí lze podat kasační stížnost ve lhůtě dvou týdnů ode dne jeho doručení. Kasační stížnost se podává ve dvou (více) vyhotoveních u Nejvyššího správního soudu, se sídlem Moravské náměstí 6, Brno. O kasační stížnosti rozhoduje Nejvyšší správní soud.

Lhůta pro podání kasační stížnosti končí uplynutím dne, který se svým označením shoduje se dnem, který určil počátek lhůty (den doručení rozhodnutí). Připadne-li poslední den lhůty na sobotu, neděli nebo svátek, je posledním dnem lhůty nejblíže následující pracovní den. Zmeškání lhůty k podání kasační stížnosti nelze prominout.

Kasační stížnost lze podat pouze z důvodů uvedených v § 103 odst. 1 s. ř. s. a kromě obecných náležitostí podání musí obsahovat označení rozhodnutí, proti němuž směřuje, v jakém rozsahu a z jakých důvodů jej stěžovatel napadá, a údaj o tom, kdy mu bylo rozhodnutí doručeno.

V řízení o kasační stížnosti musí být stěžovatel zastoupen advokátem; to neplatí, má-li stěžovatel, jeho zaměstnanec nebo člen, který za něj jedná nebo jej zastupuje, vysokoškolské právnické vzdělání, které je podle zvláštních zákonů vyžadováno pro výkon advokacie.

Soudní poplatek za kasační stížnost vybírá Nejvyšší správní soud. Variabilní symbol pro zaplacení soudního poplatku na účet Nejvyššího správního soudu lze získat na jeho internetových stránkách: www.nssoud.cz.

V Praze dne 7. ledna 2016

JUDr. Ludmila Sandnerová, v.r.
předsedkyně senátu

Za správnost vyhotovení: Matznerová, DiS.